

førend det ærede Medlem, men disse smaa „Skaller“, som ligge paa Veien, og som berøre vigtige Sager, dem bruger jeg ikke, og dem protesterer jeg imod. Naar det ærede Medlem siger, at det Forslag, som jeg havde gjort angaaende Samsø, stræbte mere efter at lade Befolkningen blive spredt, naar den skulde deeltage i Valgene, end nærværende Lovforslag, saa vil jeg bede de ærede Medlemmer i Thinget at tælle op, hvormange forskellige Steder her Stemmer bleve afgivne paa, medens her kun var to, og saa vil jeg bede de ærede Medlemmer lægge Mærke til, at der var Raaringen forudsat, forudsat saaledes, at, dersom den blev afgjørende, saa var Stemmegivningen paa det andet Valgsted aldeles tilintetgjort, og dertil vil jeg endnu føie den Bemærkning, at i et Land, hvor Raaringen er langt ældre end her, og har sin store og mægtige Betydning, nemlig i England, der har i den samme Tid bestaaet forskellige Valgsteder i de samme Raaringskredse uden nogenformhelt praktisk Ulempe. Jeg holder meest af at følge Erfaringens Vej, hvor jeg kan, og det er ad Erfaringens Vej, at jeg er kommen til Erkjendelse af Raaringens Betydning, mindre med Hensyn til Bælgerne end til Valgcandidaterne, fordi, at Valgcandidaternes Samvittighed derved kan blive ogsaa deres offentlige Samvittighed. Det er denne offentlige Samvittighed og denne Selvstændighed, som hænge sammen med den offentlige Samvittighed, og som ikke kan forandre sig enhver Dag, og tage en affondret personlig Beslutning og kalde det Selvstændighed, det er den, hvorpaa jeg lægger Vægt, det er dette, som jeg efterstræber ved det politiske Liv, det er den politiske Fastholden ved sig selv eller Opgiven af sin Plads, naar man troer i væsentlige Henseender at være nødt til at vige bort fra det „Sig selv“, som man var vengang, man stillede sig frem for dem, der valgte Cy, som jeg fastholder, thi, medens det er ganske vist, at Bælgerne ikke skulde paalægge Manden nogenformhelt Forpligtelse, og ikke skal medgive ham nogen Instrux, saa er det ligesaa vist, at Den, der offentligt har ladet sig vælge som Gen, kan ikke være bekjendt at være de samme Bælgeres Repræsentant, naar han er bleven til en ganske Anden.

Krieger: Den ærede Rigsdagsmand, som nys havde Ordet, har mange Egenskaber i sin Forhandlingsmaade, som jeg ikke kan Andet end i høj Grad respectere. Han har f. Ex. en Utrættelighed, som aldrig lader ham hvile, men tvinger ham bestandig til at forny de Forhandlinger, som tidligere allerede have været førte til Ende, en Utrættelighed, jeg frygter for at Thinget ikke vil være i Besiddelse af, dersom jeg ligesaa udsørligt vilde svare. Men den ærede Rigsdagsmand har tillige en meget slem Egenskab, en Egenskab, der har fremkaldt en Udtalelse, som den ærede Rigsdagsmand, der sidder i Nærheden af mig, nylig har mødt efter sin Natur med et Smil, men som jeg dog er nødt til efter min Natur at møde paa en anden Maade, og det er med en alvorlig Tilbageviisning. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at han vilde bringe det dertil, at vi idetmindste ikke vedtog den Lov uden Bevidstheden om den Uret, vi gjorde; jeg paastaar — og jeg tør troe, at den ærede Rigsdagsmand selv skal give mig Ret, naar han rolig overveier og betænker Sagen — at en saadan Forhandlingsmaade ikke kan finde Sted, jeg paastaar, at en saadan Udtalelse fra den Mand, som staaer i hans Stilling ligeoverfor sine Modstandere, den skal ikke taales: det er ikke tilladt en Rigsdagsmand, hvor agtværdig han end kan være og hvor bestemt han endog saa er om sin Menings Rigtighed, at sige til de Andre, som have en modsat Mening, og hvis Afstemning har tilkjendegivet en modsat Mening, at de ikke skulde komme tilende med denne Sag uden handlende med Bevidstet om Uret; thi man maa have saamegen Agtelse i et Thing, som dette, for sine Modstanderes Mening, at, om man endog saa anseer deres Meninger for dumme, for forkeerte og for urigtige, saa tør man dog ikke sige, at de ere bevidst urigtige (Hør!). Det gjør mig ondt at maatte tale saaledes til den ærede Rigsdagsmand, men det er efter min Mening en Pligt, og jeg vilger ikke tilbage for denne Pligt. — Hvad nu Sagen selv angaaer, da er den bleven saa udsørlig forhandlet, at der kun er meget Lidet at tilføie i den Retning. Jeg skal altsaa indskrænke mig til at gjøre opmærksom paa, at Færøerne her ikke behandles anderledes, end vi